

La cláusula dos del pliego de cláusulas administrativas particulares y la letra b de la resolución del *conseller* de sanidad de 17 de octubre de 2005, marcan que entre las obligaciones del contrista se incluye la prestación farmacéutica ambulatoria dispensada por los servicios de farmacia de los hospitales, es decir, lo que todos conocemos como farmacia hospitalaria.

Todas sus señorías lo pueden comprobar en el portal de transparencia, donde ahora sí, por fin, están publicados todos los contratos de las concesiones.

Señora Navarro, cuando fuimos a proceder desde la *conselleria* a la gestión de los pagos de la hepatitis, nos encontramos con que desde la *conselleria* estábamos pagando los tratamientos a las empresas concesionarias de los departamentos de salud privatizados.

Nos encontramos con dos notas informativas, firmadas por el entonces director general de farmacia y de productos sanitarios, en las que concluía que el pago de los medicamentos para tratar y curar la hepatitis C debían abonarse con cargo a los presupuestos de La Generalitat, a pesar de la cláusula que anteriormente le he citado.

De este modo, se liberaba el pago a los departamentos gestionados en régimen de concesión administrativa y se cargaba dicho pago directamente al presupuesto de la Conselleria de Sanitat. Estamos hablando de 15,7 millones de euros que de repente teníamos que asumir desde la *conselleria*.

Viendo el contenido de las instrucciones emitidas y lo estipulado en los distintos contratos suscritos con las concesionarias, el nuevo equipo de la *conselleria* hemos solicitado un informe a la abogacía de La Generalitat y la abogacía nos ha señalado en su informe que las notas informativas mencionadas suponen una modificación contractual realizada por órgano manifiestamente incompetente por razón de la materia, así como prescindiendo total y absolutamente del procedimiento legal establecido.

Estaríamos, por tanto, ante actos administrativos nulos de pleno derecho por incurrir en los supuestos previstos en el artículo 62.1 de la Ley 30/1992.

A la vista del informe de abogacía, y con el fin de declarar nulas dichas notas informativas y así poder reclamar esos 15,7 millones de euros, el pasado 3 de mayo de este mismo año, de 2016, iniciamos el procedimiento de revisión de oficio de las citadas notas informativas, según lo dispuesto en el artículo 102 de la ley de régimen jurídico de las administraciones públicas y del procedimiento administrativo común.

Por concluir. Después de todo este periplo de lo que nos hemos encontrado y lo que hemos ido haciendo, en ese intento de poner la casa en orden que aún hoy tenemos que seguir haciendo, en primer lugar, estamos a la espera de la resolución del procedimiento de revisión que le he mencionado y de que se declare, en su caso, la nulidad de las citadas notas informativas del anterior equipo de la *conselleria*, para poder reclamar los más de quince millones de euros que perdimos, por decirlo de alguna manera, asumiendo un pago que no correspondía al presupuesto de La Generalitat.

Y en segundo lugar, si se declara esta nulidad, como esperamos, y existe amparo legal para ello, estudiaremos la

posibilidad, como usted nos dice, de emprender acciones legales o ante el Tribunal de Cuentas para que esto no quede impune.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora *consellera*.

Continuem amb la pregunta 264, que formularà el diputat senyor Jordi Juan, del Grup Parlamentari Compromís, al conseller d'Hisenda i Model Econòmic.

Quan vullga, senyor Juan.

El senyor Juan i Huguet:

Moltes gràcies, presidenta.

Senyor conseller, com vosté sabrà, l'anterior Consell va deixar de pagar l'IRPF, així com les quotes de la seguretat social dels funcionaris.

Des de l'any 2012, el Consell, en mans del Partit Popular, va optar per quedar-se els diners de les retencions de l'impost sobre la renda i es va deixar de pagar a l'Agència Tributària, que això, bé, podríem dir que ni els més independentistes ho fan. Això és quedar-se amb tributs que realment li corresponen a l'estat central.

Lògicament, l'impagament d'estos diners ens ha generat un deute amb este organisme que cal afrontar, un deute que en el mes de desembre suposava els 400 milions d'euros. Eixa és, entre altre exemples, l'herència que ens deixa el Partit Popular en la nostra terra. No és l'herència de Zapatero, de què tant hem sentit parlar; és l'herència de Camps, de Fabra, de Cotino, de Blasco, Rus, Ripoll, Fabra, Castedo, Alperi, Barberá i un llarg etcètera. Una herència de *pufos* i més *pufos* a què ara ha de fer front el nou Consell, que ha de fer un esforç extra per a arribar als seus objectius i complir amb el seu programa.

I és curiós perquè moltes vegades escoltem persones conservadores dir que la dreta gestiona millor; inclús, sembla que això ha quallat en l'imaginari col·lectiu. Però no, senyories, no ens enganyem. No hi ha evidència empírica més gran per desmuntar eixa tesi que la del govern del Partit Popular al País Valencià, una autèntica maquinària de generar *pufos*, un govern no només de trames i corrupteles, de *pelotazos* y *grandes eventos*, sinó també de mala gestió i irresponsabilitat.

I, mire, fa molta gràcia. Fa gràcia perquè són els mateixos que han arruïnat el nostre país els qui tracten de batejar el nou Consell com el pacte del *Titanic*. (*Se senten veus que diuen: «Ahí, ahí»*)

Doncs, bé, com tant agrada recordar del *Titanic*, vull que hui parlem un poc d'ell. El *Titanic* era un transatlàntic britànic, (*veus*) el vaixell de passatgers més gran del món. Va ser dissenyat amb tot luxe de detalls. Tenia piscina, biblioteca, restaurants de luxe, opulents camarots per als viatgers de primera

classe...; tot ben gran, tot ben curiós. ¿Veritat que això ens recorda alguna cosa?

Però, en el viatge inaugural, de Southampton a New York, el *Titanic* va xocar contra un iceberg i es va partir per la meitat. Es va afonar i va morir moltíssima gent, sent un dels majors naufragis de la història.

Els qui tinguem un poc de memòria podem fer un símil. Tot gran, tot de luxe, igual quan els nostres governant es passejaven en Ferrari. Però ja han vist el resultat. Ací no es van trobar amb cap iceberg, sinó que va ser la mateixa ciutadania la que va dir prou a estes polítiques, prou a estes polítiques de grans esdeveniments, però que no arribaven enlloc.

I, per tant, més que del pacte del *Titanic*, podríem parlar del *Titanic party (rialles)* o el partit del *Titanic. (Aplaudiments)* Aixina que jo ja avise, jo ja avise que, cada vegada que escolte això del pacte del *Titanic*, jo contestaré amb el partit del *Titanic. (Veus i rialles)*

Per tant, ara és el nou Consell qui s'ha de posar al dia amb eixos impagaments que van generar els anteriors responsables.

I per això, senyor conseller, jo li pregunte, ¿com afecta als plans del Consell, a curt termini -molt important, a curt termini-, el fet que l'anterior Consell deixara de pagar l'IRPF dels funcionaris a l'Agència Tributària en repetides ocasions?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Juan.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor diputat.

En relació a la pregunta que em fa, respecte a com afecta als plans el fet que era pràctica habitual abans no pagar les quotes d'IRPF dels funcionaris, voldria puntualitzar, d'entrada, que l'impost, com sap vosté, sobre la renda de les persones físiques és un impost cedit en part a esta comunitat autònoma, però -i eixe «però» és molt important- la gestió del qual correspon a l'agència estatal d'administració tributària del ministeri d'hisenda.

Per a començar, he de dir que, des del mes de juny de 2015, La Generalitat està pagant religiosament, dins del termini, les liquidacions per retencions a compte de l'IRPF, malgrat la situació d'angoixa financera a què hem estat i estem sotmesos, amb el lliurament de bestretes quan volen, lliurament arbitrari de bestretes de la liquidació quan volen, arriba quan volen dels fons del FLA, etcètera, en contrast amb què va succeir en la primera meitat de l'any passat, que tot va

anar fluidament a les arques de La Generalitat per a pagar adequadament.

Vaig a donar-li dues xifres que parlen per elles mateixes. La quantitat que La Generalitat devia a l'Agència Tributària en juliol de 2015 pujava a 477,29 milions d'euros. El deute hui en dia, per este concepte, és de 300,3 milions d'euros. Això, això malgrat l'estrangulament financer que patim i del qual sembla que el partit del *Titanic* està la mar de content, perquè tot és ficar pals en les rodes, en lloc d'ajudar el govern de La Generalitat a fer que els valencians i les valencianes no tingueren tants patiments i estretors.

Doncs, bé, com a conseqüència del partit del *Titanic*, de la gestió del partit del *Titanic*... És a dir, hem sigut capaços de reduir el deute en 177 milions, aconseguint el certificat positiu d'estar al corrent en les obligacions tributàries amb l'Agència Tributària, fent palesa la nostra seriositat i el nostre compliment a l'hora de satisfer els pagaments que ens pertoca com a administració.

Així mateix, també hem pagat, atenció!, la totalitat de les liquidacions d'interessos notificades a desembre de 2015, per un import de 52,43 milions d'euros per l'impagament en termini de l'anterior Consell. És a dir, este Consell..., els valencians ara estan pagant uns diners que va gastar l'anterior Consell, desviant-los de la seua finalitat; i, a més a més, ho ha de fer i ho està fent amb els interessos corresponents. Una herència més que ens han deixat; en moments de tribulacions financeres, 52 milions són molts milions.

No tinga cap dubte la seua senyoria que les pràctiques d'este govern res tenen a vore amb el passat. Els *pufos*, com diu vosté, el balafament, la corrupció o deixar de pagar a l'estat l'IRPF o la seguretat social dels funcionaris ja no formen part o no formen part..., mai no han format part d'este govern; pot ser de l'anterior.

Lluny d'això, nosaltres combatem les tensions de tresoreria, l'infrafinançament o el deute històric sota una visió valencianista, que planta cara a Madrid davant unes injustícies que vénen de llarg. En altres paraules, el sucursalisme, la subordinació i les mangarrufes per compensar comptablement els seus efectes no són l'antídoto adequat davant el nostre problema estructural en matèria de finançament. I, per això, vam evidenciar en els pressupostos d'enguany eixos 1.300 milions que faltaven, per a no fer retallades respecte de l'exercici anterior, el de l'any 2015. Per això ho vàrem evidenciar i no ho vam amagar, com ha dit molt bé la consellera de justícia, entre partides, dins del pressupost d'ingressos.

A més, he de dir que no pagar de forma sistemàtica les quotes de l'IRPF deixa palés una manca d'honradesa, d'irresponsabilitat manifesta, que indigna qualsevol ciutadà. Dóna fins i tot oix, oix dóna pensar que s'estava incorrent en estes pràctiques, mentres altres persones se dedicaven a la cultura del *pizzo*, la *mordida* o el pessic, depén si parlem en sicília, en castellà o en valencià; o a desenvolupar la cultura del gurmet, cultura del gurmet, a costa dels diners dels valencians, com estem veient als mitjans de comunicació.

En definitiva, i responent la pregunta de sa senyoria, esta qüestió afecta al nou Consell, en el sentit de refermar-nos en el nostre compromís d'assenyar uns nous valors de gestió davant del poble valencià i els seus cinc milions d'habitants.

Però més important que com afecta el Consell és com afecta els valencians, que veuen minvada la seua capacitat econòmica perquè com a proveïdors de La Generalitat cobren tard, com a funcionaris se'ls deu encara la mitat de la seua paga extra de Nadal de 2012, o com a estudiants, investigadors, emprenedors o ciutadans no poden tindre totes les ajudes, mitjans o infraestructures que els caldria, o, simplement, com a contribuents han de pagar (*inintel·ligible*) ...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor conseller,...

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...Tota despesa té un cost d'oportunitat...

La senyora vicepresidenta primera:

...porta un minut més.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...-moltes gràcies- i sembla evident que moltes despeses del govern del Partit Popular tingueren costos d'oportunitat per als valencians molt més alts que el profit que se'n deriva d'ells.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta número 215, que formularà el diputat Emigdio Tormo, del Grup Parlamentari Ciudadanos, al Consell, sobre els càrrecs de confiança, corresponent la resposta a la consellera de justícia.

Senyor Tormo.

El senyor Tormo Moratalla:

(*Inoïble*) ... Ahora. Pues, nada, reitero el agradecimiento, señora presidenta.

Honorable señora *consellera*.

Miren, dentro de apenas diez días hará un año desde que apareció en prensa una noticia por la cual el actual Consell presumía en prensa que iba a eliminar todo lo accesorio y discrecional y convertir la objetividad, el mérito y la capacidad en el pilar principal de su gestión. Se comprometían a reducir ni más ni menos que el 30% el número de cargos de confianza directos y de los empleados públicos que el PP

colocó, con figuras como el coordinador asesor, que eran legión. Presumían tanto del ahorro que supondría como de una supuesta regeneración democrática que encabezaban. Idea ésta que nosotros sosteníamos que iba a ser, en palabras también suyas, una auténtica liposucción del sector público, citando sus propios términos, como digo.

Pero vamos a pararnos a mirar, realmente, lo que ha pasado desde aquel momento. Esta cámara, a instancias de nuestro grupo, de Ciudadanos, aprobó una auditoría del sector público para determinar duplicidades y puestos superfluos. El Consell parece que hasta ahora ha ignorado, sistemáticamente, tal propuesta.

El contrato de la hija del señor alcalde de Valencia en el IVIA no aparece en el *Diario Oficial de la Comunidad Valenciana* ni en el portal de transparencia. Curioso descuido, si tenemos en cuenta que parece que otras personas, también allegadas al señor alcalde, están o han encontrado trabajo en distintas *consellerías*, en comisión de servicios, y cuya necesidad podría plantearse. ¿Se acuerda usted, señora *consellera*, de aquello de la mujer del César, que no solo ha de serlo, sino que parecerlo?

Luego, por supuesto, tenemos la *consellería* de sanidad, que parece haberse convertido en una agencia de colocación de personas de confianza. No voy a entrar aquí a valorar si esto es imprescindible o no, pero, al menos, me permito sugerirlo. Las puertas giratorias giran en sentido de las agujas del reloj y en sentido contrario, es decir, hacia la derecha y hacia la izquierda.

El proceso de designación de directores conservadores de parques naturales parece haberse llevado bajo un único criterio. Todos los elegidos son biólogos, lo cual me parece una ocupación dignísima; pero también da la casualidad que están ligados a Equo, Els Verds y Compromís. Curiosa coincidencia esta también.

Así que parece que esta liposucción que prometían el año pasado, al final, no ha llegado, y que el nuevo Consell ha descubierto las bondades y ventajas de replicar los comportamientos de *consells* anteriores -ahora ya no (*inintel·ligible*) ... también.

Ahora parece que vamos a tener, más o menos inminente, un nuevo canal de radiotelevisión valenciana en nuestra comunidad autónoma, y un nuevo banco público de unas instituciones que pueden ser más que sensibles a los dedazos.

Una reflexión, señora *consellera*, nuestra comunidad ha sido una de las más castigadas por la crisis. En ese momento, en ese momento de crisis que todavía no hemos abandonado, se invirtió en la administración pública de una forma muy desigual, disparando el número de cargos de confianza y, quizás, abandonando el número de funcionarios de carrera. Así nos ha ido.

Señoría, señora *consellera*, nosotros queremos más y mejores médicos, motivados, bien pagados y con los últimos adelantos técnicos que podamos permitirnos con nuestros impuestos.

Queremos los mejores profesores y maestros, los más motivados y que tengan los recursos que nuestros impuestos nos puedan permitir.